

Løgtingstíðindini.

Hví eru tey ikki liðug enn? Hver er atvoldin? Er tað prentsmiðjustjórnar Fram's og Dimmalættingar? Ella er tað amtmaðurin, sum hevur skyldina? Ella hver?

Sum frágreitt í seinasta blað, hava Løgtingsstíðindir okkara nógv meiri at týða, enn fólk yvirhever hevur hugsa sær til, og er tað tí vert at nema við hetta óskilið, ikki tí, at tað kann forá til, at Løgtingsstíðindini verða prentað í fjór, tí vit eru longu komin inn í seinra hálfvár — og kanska kundi henda umtala fort til, at tað herftir bleiv betri eftiransað, og tíðindini kundi verði liðug við árs enda eftir hvørju tíngsetu.

Henda ríkisdagsseta, sum fleiri ynskja at enda, aðrir ynskja langt burt — pipar og kanel, (kanska rumblið á Kristiansborg er lokið, táð hesar reglur prentast) — hevur ikki nógv at bjóða Føroyum til lands og vinnulivs frama, og fyri ein stóran part, takka verði hesum óskilið herheima, at loyna og dylja fyri teim monnum, sum á ríkisdegi skulu taka stóðu til tær føroysku skakirnar; tí teir hava einki annað at halda seg til enn tað, sum hinir føroyski ríkisdagsmenninir forá fyri og ímóti teim føroysku málunum; ja tað ber eisini á, at teir eftir evnum royndu at forða málum, sum herheima hava vírdi at verða framd. Og hvat so? Hvat skulu teir, hinir ríkisdagsmenninir, kunna halda seg til, táð hin føroyski útsendingurin er stundum fyri og stundum ímóti teim framfluttu føroysku málum — og eingi eru lögtingsstíðindir at miða seg eftir? Hvat er ætlanin hjá teim, ið skipa fyri herheima? er tað við beráðdum huga, at teir soleiðis loyva sær at krógva tað, ið Løgtingsins limir hava meint um tey mál, sum Løgtingið hevur gjørt samtykt um at fremja, ella forða «med de til Raadighed staaende Midlere».

Ella er skyldin ein onnur — kanska líka missátt? Hava Løgtingsstíðindini ikki kunna verði prentaði herheima? Hetta er, kann henda, hin rétta ársókin, men hví hava tey ikki kunna prentast herheima? Vit skulu í stuttum nema við eina ársók, sum teir ráðandi ikki eru sintir til at telja við.

Fyrstoðu- og álitismenn teirra, ið «eiga» prentsmiðju Fram's, vóru komin í ósemju við sínar arbeiðarar. (Hetta er í seinri tíðum ikki hildi at verði so sjáldsamt, og hoyrir mest sum til «dagins ordan»). Stjórnin kom so í klandur við «Føroya prentarafelag», og prentararnir svaraðu aftur við «streiku». So var streika á Fram's, sum heldur ikki er nakað «unicum». «Krossurin» kom sjálvandi gálvandi hálvur, prentaður av teim, ið stóðu stjórnar-hokuni nakað nær. (Á ja, tá er danskt 1sta klassa, 1ma, nr. 1, umframt aðrar allarbestu dygdir, táð tað er at knóga hin føroyska arbeiðarin). Tað togdi nakað leingi á, og menn vóru farnir at tosa um eina «semju», men so kom hjálpin til hesar samfundsstytturarnar, ið knóga skuldi sínar «undirorðnað», og hon kom frá «Dimmalætting».

«Dimmalætting's» blaðstjóri og verkstjóri o. m. a. sat nú ikki um sátt við «Føroya prentarafelag», og hann dreiv allar prentarar á dyr, sum limir vóru í hesum felag, og har slapp so eingin inn aftur til arbeiðis fyri tað fyrsta.

«Føroya prentarafelag» var ikki ment til at halda eina slíka streiku leingi varandi, og limir ótolaðust, meldaðu seg út úr felagnum og stillað hjá blaðstýraranum á «Dimmu» við lúgvuni í hondini og bóðu um arbeiði aftur, tó fullu ikki allir í hansara náð, og úrslitið bleiv, at prentarafelagið brast, og prentarar mátti so royndu at høgga seg íggjnum á annan hátt. Tað sigst, at tá brast kilið í tryhðinginum, sum «stýrur» Fram's, summir tóku um vombina og flentu hart, men kundi verði, at tað var látur í ótíð, tí væl brast prentarafelagið, men vomb kann eisini toga, so hon kann bresta. . . .

Hesin atburður teirra, ið settir eru til at skipa fyri, «diktera» og «bestemma», hevur óivað gjørt sítt til, at prentingararbeiði herheima varð tarnað og tálmað — tað gav at byta, Telefonhond-

bókin varð ikki liðug fyri enn til vairs, alt av sama óskilið, og mátti prentast í Keyptmannahavn, til litan sóma fyri teir, ið tala og skriva um, at alt eigr at gerast her heima av Føroyingum sjálvum, og táð til stykkið kemur eru so lítið Føroyingar, at teir, uttan at blunkað, láta arbeið fara av landinum — bara teir organiseraðu arbeiðararnir herheima kunnu ganga hond í lomma, tí teir ikki aktaðu teir «dikterandi» og «bestemmandi».

Amtið hevur at fyrireika, at Løgtingsstíðindini verða prentaði, og rimuligt er amtmaðurin ikki sintur at lata tey burtur at prentað, tí somikið hevur verði dundrað um hetta ósamuliga, at arbeið, sum kann gerast í Føroyum, verður sent aðrastaðni.

Tíðliga í vetur var eftirspurt ymsum nevndarálitum frá seinastu tíngsetu, og vísti tað seg, at Amtið ikki hevði so frætt, men Olrikur «forsikraði», at «øde kommer med Lagtingstidene», á ja, spyrja vit, nær væntast tey at verða liðug? Ja, tað kundi ikki sigast tá, men tað kundi ikki vara rættuliga leingi, tí nú er «streikan» yvurstaðin. Vit spyrja so, um tað kundi teinkjast, at tey blivu prentaði herheima, ja, «hvis de kan naa det», svarar Olrikur, og vit finga at vita, at tað bleiv arbeið «Dimmalættingar».

Veturin fór, og várið við, og alla hesa longu tíð gingu landsins bestu prentarar arbeiðsleysir, hóast arbeið ikki treyt, tað var bert eitt til hindurs, og tað var tann av ósemju millum arbeiðarar og arbeiðsgevarar skapti óvilji, fyri ikki at siga illvilji hjá teim «dikterandi» ímóti teim prentarum, sum gingin vóru í felagsskap fyri at verja síni rættindir.

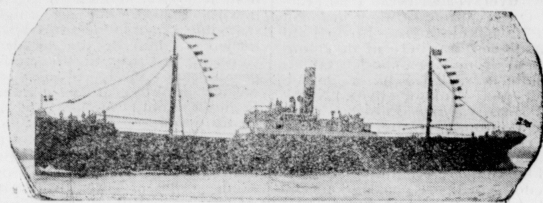
Kann Føroya Amt forvara at lata Løgtingsstíðindini liggja óprentaði av teirri grund, at verkstjórnir á teim hverrandi prentsmiðjum ikki vilja hava fólk til arbeiðis — bert av óvilja ímóti monnum, og hvat sigur Føroya Løgting, góðkennir tað slíkan atburð, og hvat sigur Føroya fólk, um tað í royndum skuldi víst seg, at hovuðsvaldini til, at tað hevur gingið so strilið við ríkisdagsarbeiðinum, Føroyum viðvíkjandi, er, at Løgtingsstíðindini ikki hava verði til taks hjá ríkisdagsmonnum, og hvor man hava alla skyldina fyri hetta óskilið? er tað hetta vakra

blómutyssi: Føroya Amt og «Dimmalætting» og prentsmiðja Fram's. Forvitsnisligt kundi verði at frætt, tí so stóran týðning hava Løgtingsstíðindini, táð tey koma í rættari tíð, at tað er mest sum ónýtt at hava tingið saman teir 2 mánaðir á sumri.

táð tað skulu 10 mánaðir til at prentað tað, ið gjørt verður á Løgtingið. Ja, tað er vist, har verður nógv gjørt. Men úrslitið? »Ja, det kommer med Lagtingstidene».

M. S. Viðstein.

„Hugo“s Forlis.

Som meddelt fastslaar Gronlands Styrelse nu, at al Eftersøgning efter «Hugo» har været resultatløs.

Vi skal ganske kort genoprisde den Smule, man ved om «Hugo»s Skæbne.

Det var den 20. Maj, at Skibet forlod Ivgit for hjemgaende. «Hugo» havde 19 Mands Besætning om Bord foruden 4 Passagerer, alle Arbejdere fra Kryolitbrudet. Den 9. Juni meddelte Inspektionsskibet «Islands Falk», hjemover at have passeret et Lig i Olieklæder, og Dagen efter rapporterede et af Styrelsens Skibe, at det havde observeret en tom Redningskran, hvis Navnebræt bar Navnet «Hugo» — København. Begge de sørgelige Fund skete ca. 200 Mil syd af Grønland. Det var paa Forhaand givet, at under disse Forhold og i Betragtning af den overvældende Mængde Is, der i Aar er rapporteret i Nordatlanten, levnedes der desværre ikke meget Haab om en eller anden nok

saa mirakuløs Redning for «Hugo»s Mandskab og Passagerer. Dette svage Haab maa nu siges at være endelig opgivet med Styrelsens Meddelelse.

23 Mand fandt Døden. Alle føler paa det dybeste med de Forulykkedes Slægt og Venner.

Vi bringer hosstaaende Billedet af det forulykkede Skib og dets Isøds, Styrmand Thorvald Stromberg.

Hvad Teddybjørnen gamle.

Som omtalt blev den polske Nationalbankens Filial i Kongensbølge i Midten af April bestjålet for 12. Mill. Zloty. Gerningsmanden, en Postassistent Kessler og hans Hjelper, en Hr. og Fru Gieslik, er nu anholdt i Frankfurt a. M., hvor de vakte Mistanke ved paa én Gang at søge at veksle 500.000 Zloty. Det viser sig nu, at Pengene var skjult paa den meget smedige Maade, at Fru Gieslik havde stoppet de mange Sedler ind i en kæmpemæssig Teddybjørn, som hendes lille Pige bar. Fruen blev selv viseret; men ingen fandte Mistanke til Børnet med Legetøjet.

En, der gaar.

Havelock Wilson, en af de faa udprægede Antisocialister indenfor de engelske Arbejderes Kredse (han lod sig samløse som nationalliberal opstille mod en Arbejderkandidat), har nu besluttet at trække sig tilbage fra September. Som en Følge af hans Antisocialisme er der oprettet en ny Somands- og Fyrbøderunion i England, men det er vel nu sandsynligt, at de to Forbund kan sammenslutes.

Givið út av Socialdemokratiskum feløgum.

Blaðstjórn:

M. S. Viðstein (ábyrgdarmaður) og Anton Nielsen (bráfengis). Prentað í prentsmiðju «Føroya Social-Demokratis», Tórshavn.

Ved Miraklernes Kapel.

Den 15. Juni 1815 — Aftenen forud for et af Verdenshistoriens største Slag — stod Garderkaptajn Jack Durnford udenfor Miraklernes Kapel i Bryssel og ventede.

Luften var fuld af Rygte. Napoleon havde skridtet som en Kæmpe over Europa; Ingen kendte hans næste Træk paa det strategiske Skakbrædt. Men det var ikke ham Jack Durnford tænkte paa, da han stod og ventede udenfor Kapellet. Han havde hørt om et Dødsfald, og den Døde var en Kvinde, som havde været hans Elskede — en Gang for flere Aar siden, før han endnu var traadt ind i Hæren. Skæbnen havde den Gang skilt dem ad, og nu havde han ganske tilfældigt faaet at vide, at hun for kun to Dage siden var død — hjemløs og venneløs. En Nonne, Søster Anne, var den eneste, som havde været til Stede ved hendes Dødsleje, og det var for at træffe hende, at Jack nu stod her og ventede.

Klokken ringede i Taarnene omkring, og næsten i samme Øjeblik gik Døren til Kapellet op, og Nonnen viste sig.

— Undskyld, sagde Jack og nærmede sig hende med Hatten i Haanden, er det Søster Anne, jeg taler med?

— Ja, Son.

— De er den Dame, som viste Frøken Denton Barmhjertighed, da hun laa paa det sidste? Jeg er en gammel Ven af Frøken Denton, og det var ved et rent Tilfælde, jeg fik at høre om hendes Død. Kunde De lade mig se hende, før — for. Hans Stemme skjalv, saa han ikke fik fuldført Sætningen.

— For hun bliver begravet, vilde De have sagt? Jeg forstaaer, sagte Søster Anne deltagende. Stakkels Barn, jeg troede ikke, hun havde nogen Ven i Verden. Men jeg maa have taget fejl. Vil De følge mig?

Hun førte ham gennem en Labyrinth af Gader og standsede tilsidst udenfor et gammelt, forfaldent Hus.

— De vil maaske helst være alene med den Døde? spurgte hun.

— Ja, hvis Madame vil bevise mig den Gunst.

Søster Anne ringede paa Klokken, hviskede nogle Ord til den søvnige, gamle Portnereske, som lukkede op, og forsvandt. Portneresken førte Officeren op ad Trappen, rakte ham et tændt Lys, pegede paa en Dør og gik ned igen.

Jack aabnede Døren, og i det samme blæste et Vindstød hans Lys ud. Men han fik alligevel et Glimt af den hvidklædte Skikkelse, som laa paa Sengen i et Hjørne af Værelset. Han traadte ærbødigt nærmere og stod nu ved den Dødes Side.

— Stakkels, stakkels Minnie! Saa dette blev Enden!

Hvad var det? Han havde stønnat, og nu syntes han, at hans Stønnen blev gentaget af en anden. Men han slog straks denne Tanke fra sig.

Han rakte forsigtigt Haanden frem for at føle paa den døde Kvindes Ansigt; men Haanden stødte mod noget varmt. Og i samme Øjeblik blev den grebet og omklamret af en anden — en levende Meneskehaand. Jack havde nær udstødt et Skrig.

— I Himlen Navn hvem er De? raabte han.

(Fortsættes).